

MAMA ȘI POIETUL

(după Nekrasof)

Zburdalnici sînt copiii, veselî de ale lor nebunatece jocuri. Mama măhnită, dusă pe gînduri, mereu îi tot privește. La ce v'ați născut oare făpturi nenorocite? Ce vă așteaptă în vîceață? Oh! soarta nemiloasă știmă, nu cerne asupră-vă de cît năcazurî miî și miî.

La ce vi-î bună vîceața? In astă lume țesută de nedreptăți de veți iubi dreptatea, amară soartă veți aveă. Moartea nu v'ar fi oare mai prielnică? Acolò năcazurî nu'ți suferî, liniște nepiz-muită veți aveă

O, maică, maică, iubirea ta pentru ței mare-î; dar lasă-î. Și dacă nevoile pun stavilă fericirei și de nedreptatea le aține calea și de vor fi mucenicî ai adevărului, tot nu căină a lor soartă.

Maî bine îndeamnă-î, povățuește-î chîar, spune-le de pe a-cuma: că într'un veac de mișelie, nemic maî dornic, nemic maî înnalt, nemic maî sfînt de cît o cunună de spinî, cunună de mucenic, primită pentru că adevărul au sprijinit, dreptatea au iubit.

SOFIEA NĂDEJDE.
